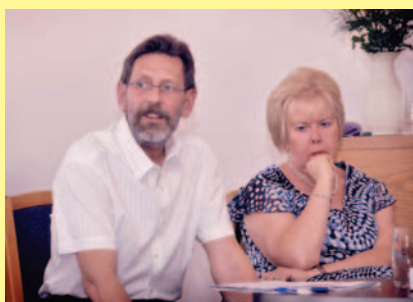

Lenka LÁZŇOVSKÁ

ředitelka NIPOS - ARTAMA Praha

* 1948

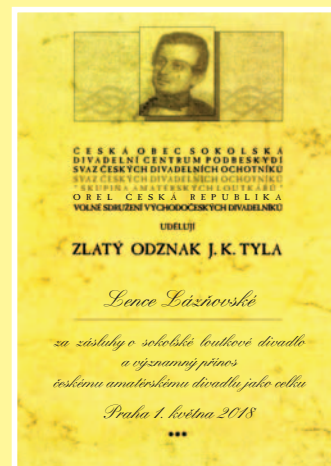
Nominace: Česká obec sokolská

Mgr. Lenka Lázniovská – lektorka sokolských divadel, herečka, režisérka, autorka her pro děti, významná organizátorka českého amatérského divadla, prezidentka Českého střediska mezinárodní organizace amatérského divadla AITA/IATA, porotkyně mnoha přehlídek.

Lenka Lázniovská se narodila 15. února 1948 v Praze. Dětství prožívala v Polné u Jihlavy. Již od školních let se věnovala divadlu, recitovala, hrála a upravovala hry ve studentském divadelním souboru. Divadlu se poté věnovala i jako redaktorka a organizátorka festivalů zájmové umělecké činnosti. Studovala, přednášela a působila v lektorských funkcích. Po listopadu 1989 se zapojila do činnosti mezinárodní nevládní organizace amatérského divadla AITA/IATA.

V roce 1990 stanula v čele prvního festivalového výboru Jiráskova Hronova a významně přispěla k proměně celého festivalu ve prospěch amatérské divadelní žatvy. Na Jiráskově Hronově iniciovala dílny vedené zahraničními lektory a prosadila účast zahraničních amatérských souborů. V roce 1995 se jako šéfredaktorka ujala vydávání časopisu Amatérská scéna. Publikovala stovky článků a podílela se i na zásadních publikacích o českém amatérském divadle. Na léta 1996-2000 a v roce 2011 znovu byla zvolena viceprezidentkou Středoevropské sekce AITA/IATA; v období 2001-2007 stála v čele této organizace v postavení prezidentky. Významně se zasloužila o mezinárodní prestiž českého amatérského divadla a prosadila podporu prvních zahraničních zájezdů sokolských souborů. Souběžně působila a nadále působí v lektorských sborech řady přehlídek českého amatérského divadla, soustavně mj. v Děčíně, České Třebové, Horažďovicích, Kolině, Lázních Toušeni, Ostravě-Porubě, Sadské, Ústí nad Orlicí a Vysokém nad Jizerou. Významně se zasloužila o růst úrovně a odborné lektorské vedení sokolských divadelních souborů, a to nejen při své soustavné práci v lektorském sboru celostátních národních přehlídek sokolských divadel.

Rudolf KRAUSE

LD Spojáček Liberec

* 1968

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

2004, Jak Kašpárek léčil draka, LCH

2005, Pták Žal, Kordula, LCH

2005, Žebráková nevěsta, Král

2008, Tři zlaté vlasy děda Vševeda, Rybář

2011, O zakletém labuti

2015, Tři prasátka a vlk

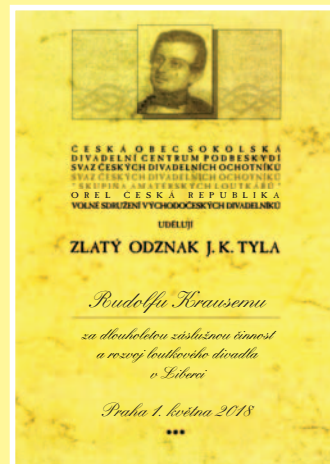

Cena diváka potěší často víc než jiná ocenění...

2018, 65 let Spojáčku

Principál LD Spojáček Liberec, příležitostný autor či spoluautor, režisér, upravovatel, scénograf, loutkoherce, zvukař a osvětlovač, ale i herec tzv. činoherního divadla. Narodil se den před sovětskou okupací v Liberci, a Liberečkem i zůstal. Vyučil se elektromechanikem na OU strojním v Jablonci nad Nisou, 1987 zakončil maturitou v večerním studiu na Střední odborné škole hospodářské v Liberci. Po vojné pracoval jako provozní elektroinženýr v SEBA (později LICOLOR) Liberec, od r. 1994 je správcem budov Krajské vědecké knihovny v Liberci. K divadlu přišel už v nejútlejším věku, když ho otec - dlouholetý principál LD Spojáček - brával s sebou na zkoušky, kde různě „vypomáhal“. R. 1986 - po otcově odchodu - se mu začal plně věnovat; tehdy soubor vedl jeho starší bratr Martin (*1967, nyní fezbáb-loutkář v Nové Pace). Roku 1988, v době Rudovy základní vojenské služby, se Spojáček rozpadl, a tak po návratu postupně působil v nástupnických divadlech (Povíde; ... Watrdlo, Klíčček), která ale neměla dlouhého trvání. R. 1992 se stal členem hereckého dramatického kroužku Proměny vedeného Azalkou Horáčkovou. Roku 1993 opět založil LD Spojáček, který od té doby vede a v něm režisoval 26 inscenací (kromě dvou v všechny): 1993 *Kašpárkovo dobrodružství*, 1993 *Prsten knížete Lucifera*, 1993 *Druk Bahtordá*, 1993 *O zakletém labuti*, 1994 *Sevcovská pohádka*, 1994 *Začarováný les*, 1994 *Ostrov splněných přání* (též úprava a role Ježibaby); doplňkový program LCH 2006, 1994 *Co vyprávěl pán Hogg o rytíři Šimonovi* (též úprava a role Vladky Jana), 1994 *Jak Kašpárek léčil draka*; doplňkový program LCH 2004, 1994 *O zlaté rybe*, 1995 *Pílučky čaroděje Dobroděje*, 1995 *Princ Nekůba*, 1996 *O končelném proutku*, 1996 *O Kubovi, který špatně hřídal*, 1996 *O králi větrů*, též autor, 1997 *O upovídané vrbě*, též role Vítko; LCH 1997, 1997 *Kašpárek v zemi Pána Bažín*, 1997 *O princezně, která mluvila cizí řečí*, též role Vypravěče a Krále; LCH 2003, 1998 *Jedna špráše za druhou*, LCH 2000, 1998 *Za chvíli bude ohnuty*, jen loutkoherce, 1999 *O zakletém koníkoví*, 2001 *Žebráková nevěsta*, též autor; doplňkový program LCH 2009, 2004 *Ča a Urak* (M. G. Voskobojnikov, G. A. Menošikov), režie R. Bauer, 2004 *Tři prasátka a vlk*, též scénografie a role Víka; LCH 2005, 2006 *O divanosti mšičkách*, 2006 *Sněhová královna*, 2008 *Tři zlaté vlasy děda Vševeda*, též úprava, scénografie, několik rolí; LCH 2008, 2010 *Maška*. Pod společným názvem BSP (Boží Jaroměř a Spojáček Poprvé) uvedli na LCH 2004 *Ča a Urak*, herce. R. 1995 Krause spoluzakládal spolek V.O.R.E.L. (Velkopřesedání Retrospektivní Eklektické Lapidárium) zabývající se hereckým divadlem (převážně inscenace na principu oživlých obrazů na podporu módní návrhky zabývající se historickými kostýmy), s nímž vytvořil: 2000 *Limónádový Joe*, režie; role Horác; 2002 *Strašidlo Cantervillské*, režie, spoluautor scénáře, scénografie, role Washingtona, 2005 *Obrazy z života člověka*, režie, spoluautor scénáře, scénografie, několik rolí. R. 2000 založil s Pavlínou Kordovou loutkové divadlo Kordula (K. Ruda a Kordová): 2002 *Pták Žal*, režie, scénář, spouščená scénografie, několik rolí; LCH 2005. Radu let je pravidelným účastníkem autorsko-dramatického semináře Lauka Richtera na LCH. Je členem odborné rady NIPOS-ARTAMA pro loutkářství. Ruda Krause je nadšený, posvětil a pracovitý loutkář se smyslem pro zodpovědnost vůči práci souboru i vůči dětem, pro něž hraje. Snaží se překonat laťku, již dosáhl, a i když nepřináší ohromující modernistické výboje, vytváří slušné interpretační divadlo pro děti, založené na dobré práci s loutkami tradičními (převážně marionety) i alternativními, a na textech, jež pečlivě připravuje. Je příkladem spolehlivého a solidního amatéra, otevřeného novým podnětům, ale věrného své představě. Daří se mu zejména tam, kde se dokáže otevřít tvořivému přístupu, nesvázanému předem danou inscenační rutinou.

Josefína STEHLÍKOVÁ

LS Klubičko Cvikov

* 1955

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

2004, Cvikovské dny loutek

2004, Kubula a Kuba Kubikula

2006, Poněkud ztracená princezna

2007, Giňol

2010, Šášulda a sluníčko

2014, Švec Dratvíčka

2011, Čertoviny

2011, Čertoviny

2014, Švec Dratvíčka

2012, Čertův svagr

2017, plakát Cvikovských dnů loutek

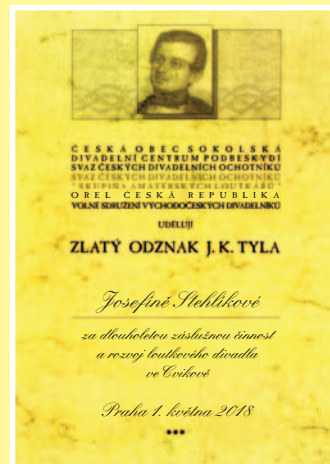

2014, Cvikovské dny loutek

2015, LS Klubičko Cvikov

Pracuje v souboru Klubičko Cvikov od roku 1983, takže již pětaticátou sezónou. Nejdříve pouze loutky vodila, později jim propůjčila i svůj hlas. Se souborem se zúčastňovala různých soutěží a přehlídek, ať už to byly přehlídky krajovery v Litvínově, Žatecké hrátky na nitech či později v Lounech, kam soubor ostatně jezdí dodnes, přehlídky v Ústí nad Labem aj. Několikrát se se souborem zúčastnila i národní přehlídky v Chrudimi. Vzhledem k tomu, že jí již neměla možnost absolvovat lidovou konzervatoř jako někteří její kolegové ze souboru, zúčastňovala se alespoň různých loutkářských seminářů a školení, aby se ve své práci s loutkou i hlasem zdokonalila. V divadle však není jen za loutkoherceku. Pracuje vždy tam, kde je potřeba. To znamená, že dělala inspicientku, podílela se na tvorbě, opravách a údržbě dekorací, kostýmů loutek i herců, čemuž se ostatně věnuje dodnes. Od roku 2000, kdy její manžel převzal vedení souboru, se jako jeho zástupce aktivně věnuje kromě hraní i organizaci práce v souboru. Velmi aktivně pracuje každý rok na organizaci přehlídky Cvikovské dny loutek. V listopadu 2017 se konal již 27. ročník a Josefína se na jejich pořádání aktivně podílí již od samého počátku. Pomáhá vytvářet roční dramaturgické plány souboru, pokud soubor hraje mimo vlastní divadlo, pomáhá zajišťovat dopravu a organizaci těchto představení. Jinak se věnuje také dramaturgické pohádky, též se občas ujímá i režie, učí mladé, a nejen je, jevištní řeč i vodění loutek. Je členkou rady SAL a i zde se snaží být co nejvíce prospěšná.

Radoslava VAŇKOVÁ

LD Špalíček Plzeň

* 1967

Nominace: Skupina amatérských loutkářů SČDO

1984, Káčátko, Pasačka

1987, O poslušných kůzlátkách, režie

2015, Červená Karkulka, Vypravěčka

1998, Neviditelný zloděj, Sirin

2002, Guliver v Maňáskově, inspie

2019, Kouzelná fazole, klávesy

2013, 90 let LD Špalíček

2013, Míček Flíček, Babička

Snad i místo narození předurčilo budoucí zálibu Mgr. Radoslavy Vaňkové v loutkářství. Letenské loutkové divadlo Špalíček měla hned vedle. Ve čtrnácti letech, v roce 1981, se stala jeho členkou a od počátku se snažila věnovat především hře s marionetou. Její začátky ovšem byly křivolaké. Dlouho otevřela jen openu a první role kozy v pohádce *Káspárek vaří živou vodu* nebyla příliš úspěšná. Postupně se ale vypracovala a její role byly opravdu rozmanité (*Adámek, Don Zán, kapitán pirátů, rybářka, Popelka, Sněhurka, Lada, Káspárek* a mnoho dalších).

Pod vedením vynikajících špalíčkovských loutkářů získávala stále více zkušeností a časem začala pomýšlet také na režii. Svou první pohádku *Veselá medvídáta* včetně výpravy realizovala v roce 1984 spolu se skupinou spolužáků na gymnáziu v Opavské ulici. V roce 1986 spolu s Janem Stříbrným uvedla na scénu divadla *Šípkovou Růženu*, se kterou loutkářský soubor postoupil na krajskou přehlídku v Kraslicích.

Složila texty k písním *Popelka* (1992) a *Čertovy nevěsty* (1993), za které v roce 1996 získala spolu s Petrem Meclm ocenění za hudební složku pohádky na Dostaveníčku v Lounech.

V téměř roce se stala principálkou loutkového divadla Špalíček, a přestože divadlo bylo nuceno změnit svou podobu a v důsledku toho odešlo mnoho stálých členů, podařilo se jí udržet divadlo v chodu. Postupně převzala i úlohu archívárky a ekonomky divadla.

Věnovala se režii a dramaturgii a spolu s výtvarníky Špalíčku uvedla na scénu pohádky *Aladinova kouzelná lampa* (2000), *Dlouhý, široký a Bystrozraký* (2001), *O malinové studánce* (2002), *Pivní raráček* (2003), *Zpliváky* (2004), *Čert v domě* (2005), *Tanec s čertem* (2009), *Popelka* (2010), *O Smolíčkovi* (2012), *Varieté* (2013), *Hrnečku, vař!* (2014), *Když čert přiletí...* (2015).

Představení *O Smolíčkovi*, *Varieté* a *Když čert přiletí...* byla pozitivně hodnocena na přehlídkách v Lounech, Rakovníku i Olomouci.

V současné době se věnuje především režii a snaží se předávat své zkušenosti dalším generacím. Zasloužila se o udržení tradice letenských loutkářů v Plzni, přestože divadlu opakovaně hrozilo zrušení plzeňskými úřady.

ČESKÁ A OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODĚBRADY
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
TRHÉ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
KRAJSKÝ A MĚSTSKÝ SVAZ OCHOTNÍKŮ
OLOMOUČSKÝ ÚSTŘEDNÍ SVAZ OCHOTNÍKŮ
ORL. ČESKÁ REPUBLIKA
VLÁDNÍ SBUŽNÝ VYCHOVACÍCH OCHOTNÍKŮ

UDĚLIL:

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Radoslavě Vaňkové

*za dlouholetou záslužnou činnost
a rozvoj loutkového divadla
v Plzni*

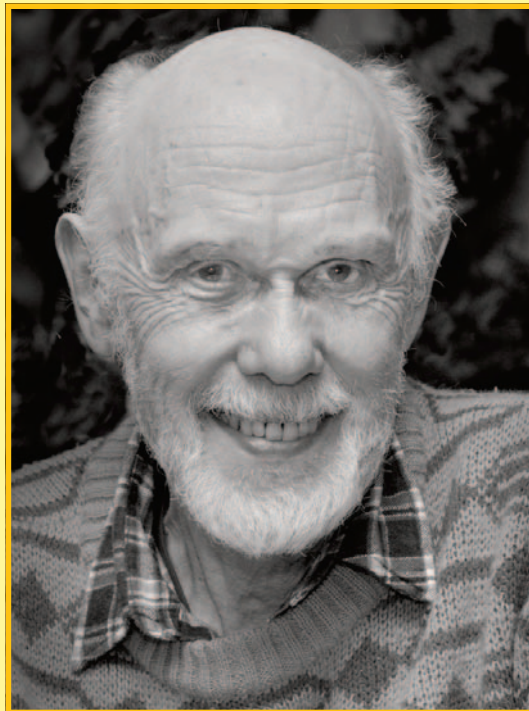
Praha 1. května 2018

Jiří HLÁVKA

DS Vojan Libice nad Cidlinou

* 1944

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

1962, Klauvi Ferda a Jarda řemeslník

1965, Lotranda a jeho syn - s L. Peškem

1969, Strašidelný mlýn

1978, Balada z hadrů

2000, Dva muži v šachu

1988, Zavraždění sv. Celestýny

1989, soubor Malé divadlo Ústí n. L.

2016, Co vyprávěl Sepp Jürgen

Na prkna, která znamenají svět, vstoupil Jiří již v šesti letech. Po ročních hráních ve školních souborech se jako čtrnáctiletý dostal do Malého divadla při ústecké Setuze, kde se pod vedením takových kolegů jako Vladimír Sahula či Eva Čejchanová učil, co to je brát ochotníčinu úplně vážně. Role v Ústí n. L. měl v hrách *Naši furianti*, *Kat a blázen*, *My dva a ten třetí*, *Na kytáře hoří struny*, kabaret *Prší, prší*, *Obecní hrdina*, *Julie umírá každou noc*, *Raubíř a jeho dítě*, *Malajský šíp*, *Nebožtík Nasredin*, *Jako ta myš*, *Vojnarka*, *Bludička*, *Pekelný mariáš*, *Oldřich a Božena*, *Výslech po italsku*, *Vassa Železnová* (Hiráskův Hronov), *Balada z hadrů*, řádě pohádek a dalších inscenacích. Zde také poprvé napsal a režisoval svou jevištní prvotinu – westernmuzikál podle J. R. Picka *Ruce vchůru, boys*. Strávil zde hraním, režirováním a vším, co k práci v takovém souboru patří, dvacet let. Také ovšem studoval Lidovou akademii, absolvoval přehrávky a složil hlasatelské i herecké zkoušky v Severočeském rozhlase. K tomu vedl mladou část souboru, podílel se na přebudování divadla, zájezdech atd. Další roky pak působil v jiných souborech, např. v Chabařovicích, nakonec 25 let v D3 Karlovy Vary. Významnější role a režie v K. Varech: *Zpěvy sladké Francie*, *Dvacet minut s andělem*, *Metér*, *Bezejmenná hvězda*, *Smrt obchází Dianu*, *Balada z hadrů*, *Ze života hmyzu*, *Bubáci*, *Julie umírá každou noc*, *Kaře na rožni*, *Kat a blázen*, *Horká lézeň*, *Utíkej, smrtko*, *Zdaleka ne tak osklivá...*, *Já jsem Herbert*, *Dr. Faust* (J. Suchý), *Zavraždění sv. Celestýny*, *Hodina mezi psem a vlkem*, *Pěst na oko*, *Noc a skála*, *Příběh flanderský*, vlastní *Cyrano a ...*, *Kulhavý mezek*. To se již psal rok 1996, Jiří se stal vedoucím souboru, konferoval v Thermalu, soubor hrál i v západním Německu, několikrát pak na Jiráskově Hronově. K tomu přibývala činnost ve Vobskočaku - spolku přátel předhlídky ve Vysokém nad Jizerou, kde Jiří konferoval, organizoval, psal i hrál. V Divadelním spolku Vojan Libice nad Cidlinou působí od roku 1999 a až dodnes zde pravidelně hraje, píše a režiuje. Za celou dobu dosavadního působení má za sebou více než třicet režii, např. *Balada z hadrů*, *Ze života hmyzu*, *Zavraždění svaté Celestýny* a mnoha pohádek. Rolí a roliček odehrál již kolem stovky. Věnuje se také monodramatu a monologům, se kterými se velmi často účastnil soutěží Pohárku SČDO či předhlídky Divadlo jednoho herce. Posledním takovým kusem je monodrama *Co vyprávěl Sepp Jürgen*, se kterým Jiří Hlávka postoupil až na 87. ročník festivalu Jiráskův Hronov.

Eva MACHÁČKOVÁ

DS Krakonoš Vysoké nad Jizerou

* 1950

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

Eva Macháčková - Nesvadbová trvale žije ve Vysokém nad Jizerou, místě s nejstarší ochotnickou tradicí u nás, které zasvětila celý svůj volný čas.

Začala nejprve účinkovat coby baletka či tanečnice v operetách. Tou první byla *Na tý louce zelený* v roce 1969, další následovaly, přidaly se i drobné role v lidových hrách Vysočká (*Komedie o Lbůši a diví vojné v Čechách*) nebo výpravných hrách jako *Limonádový Joe*, *Noc na Karlštejně*, ale také v pohádkách.

Nejméně času trávila s herci jako jejich spolehlivá nápovědka a tady už jdou tituly do několika desítek. Nespočet vystoupení prožila jako tanečnice s folklorním souborem při různých komponovaných pásmech - *Na pobytí u Krakonoše*, *Ta naše krásná zem*, s dechovkou i zábavními písní pro návštěvníky Krkonos od Harrachova po Spindlerův Mlýn, od Vysokého po Štrážkovic a Karolinku.

Postupně se zapojovala i do brigádnické činnosti (včetně Národního divadla), oblíbená byla jako milá a ochotná servírka v divadelní hospůdce. Prošla všemi ročníky Národní přehlídky venkovských divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim, kdy převzala vedení hospůdky na 30 let. Zároveň se stala tajemnicí nově vzniklého přípravného výboru po roce 1990. Přehlídka a naše Evička - po dlouhá léta pro hosty a soubory neoddělitelné sousloví. Pečlivá, pracovitá, vstřícná, spolehlivá a ještě k tomu milující přátele a humor. Takovou ji známe nejen v divadle Krakonoš, kde je v divadelním výboru jednatelkou od roku 1979 dodnes.

Ve Svazu českých divadelních ochotníků pracovala v rámci okresu a podílela se na organizaci kurzů, okresních loutkových přehlídek, divadelních pochodů. Jejím největším přínosem pro ochotnické divadlo nejsou velké role na prknech, ale velké role v zájmu ochotnického divadla, bez kterého by sebelepší režiséři a herci svá představení nevytvořili. Člověk jako ona je pevným článkem divadelního spolku Krakonoš při všech jeho akcích, a těch není málo. Skromnost jí nikdy nedovolila upozornit na tisíce a tisíce hodin strávených ve prospěch nejen vysockého, ale i celého českého ochotnického divadla.

ČESKÁ OBECSOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODĚKOVÁ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNIKŮ
TŘETÍ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
KONFERENCÍ A MATEMATICKÝCH OLYMPIAD
OREL ČESKÁ REPUBLIKA
VÝKONNÝ SDRUŽENÍ VYSOCKÝCH OCHOTNÍKŮ

UDĚLIL:

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Evě Nesvadbové

*za obětivou činnost
a práci pro ochotnické divadlo
ve Vysokém nad Jizerou*

Praha 1. května 2018

Ladislav VALEŠ

Rádobydivadlo Klapý

* 1950

Nominace: Svaz českých divadelních ochotníků

1983

1988, Divadlo za častí Nerona a Seneky, režie

1995, Ukrutný Lorco, corridou voní, režie

2000, Noc tribádek

2008, Escorial

2011, Rádobyfest, Klapý

2014, Lounské divadlení, zahájení

2010, Krakonošův divadelní podzim, Vysoké nad Jizerou, ocenění

2012, Amadeus, Sokolovská čurda

2014, Všechno není košer, JH

Roku 1981 se přistěhoval do severočeských Libochovic a začal se pomalu rozhlížet po zdejším kulturním životě. Mě k ní vždycky blízko. Už jako student střední vojenské spojarské školy se pravidelně účastnil armádní soutěže umělecké tvořivosti. V kategorii „divadlo poezie“ zvítězil se svojí skupinou dvakrát v národním kole. Na svém prvním pracovišti, v odborném učilišti ve Varnsdorfu, se projevil nejen jako režisér, ale i jako autor, když se svými svěřenci a kolegy nastudoval představení, které sám napsal podle povídek B. Hrabala. Opět se dostal úspěch v podobě 1. místa v celostátní soutěži odborných učilišť. V Libochovicích brzy zjistil, že zde existuje dobře prosperující divadelní soubor Scéna, a nabídl mu své služby. Režisér Fr. Brabec mu přídělil roli mladého lékaře ve hře Mirko Stiebera *Báječní milenci pošťebují čas*. První Ladislavovou režii v souboru Scéna byla dramaturgická románu V. Párala *Generální zárak*. Nastala neobyčejně dynamická práce, náročná na pochopení textu, na pohyb, na čas. Výsledkem bylo představení s nímž do povědomí libochovických diváků přišel nejen nový, mladý režisér, ale i nové, moderní, autorské divadlo. Soubor se s *Generálním zárakem* opět po mnoha letech úspěšně zúčastnil krajské přehlídky a hned zde získal několik ocenění. Ale také přišel zákaz „šorta“. Představení je ideologicky nevhodné! Brzy připravil inscenaci Hrabalových *Ostře sledovaných vlaků*. Situace se opakovala – úspěch na krajské přehlídce a nepochopení domácích diváků. Proti nezvyklé a příliš intenzivní práci souboru se postavilo i tehdejší vedení závodního klubu ROH, které obvinilo režiséra mj. z nedodržení řádu závodního klubu a omezení činnosti dalších klubových aktivit. Roku 1985 rozporo vyvrcholily po Valešově nevybíravé kritice práce stávajícího DS Scéna, vedení závodního klubu i některých jednotlivců. Vedení Scény rozhodlo o vyloučení mladého režiséra ze svých řad... R. 1986 založil Ladislav Valeš nový soubor - Rádobydivadlo v Klapém. A zahájil s jeho členy neobyčejně intenzivní práci. Většinu svých inscenací nejen režíroval, ale také sám napsal či upravil jejich textovou předlohu, v řadě si i zahrál. Rádobydivadlo si brzy získalo značné renomé mezi divadelními ochotníky v celé republice. Zúčastňuje se všech národních přehlídek a často i naší republiku reprezentuje v zahraničí. Ladislav Valeš se po letech stal také opět členem libochovické Scény, dokonce i jejím předsedou. Zasedal také v odborných orgánech ARTAMA: 2000 – 2003 člen odborné rady ARTAMA pro amatérské činoherní divadlo, 2004 – 2008 člen odborné rady ARTAMA pro amatérské divadlo. - Vyběr z inscenací Rádobydivadlo za jeho 31 let činnosti – všechny s účastí L. Valeše: *Zed, Divadlo za častí Nerona a Seneky, Všichni moji počastalí, Vrahač nožá, Hvězdy na ramínu nebi, Tři nány, co si neuměly koupit lístek do Moskvy, Hory se připravují k porodu, na svět přijde malá šedá myš, Jedna – dvě – tři – čtyři – pět, cos to chlapče, cos to sněd, Ukrutný Lorco, corridou voní, P. G. aneb Romantický příběh, Fimfárum, Za scénou, A Ježíšek už dávno..., O svatém Jáně, hledej sobě vránu, Noc tribádek, Naše městečko, Fajdrariec, Taková podivná kombinace citů..., Hřbitůvek v Ballybeg, Liz a Betty, Equus, Slepice, Taneční hodiny pro pokročilé, Escorial, Romance pro křídlovku, Elegie tyrolská, Kráška z Leenane, Mike, Amadeus, Všechno není košer, ...dlouhá cesta, Rozmarné léto, U Kočičí bažiny, Vassa. - Režuruje a hraje také v dalších souborech, v poslední době u Zmatků Dobromínů v Jirásku Česká Lípa.*

Jaroslav IPSER

LS Čmukaři Turnov

* 1949

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

70. léta

1996

2007, Zvyčátka za to nemůžou

2008, představení na Fezbařském sympóziu v Dolánkách

2008

Čmukaři - Jaroslav Ipser s Danielou Weissovou

2009

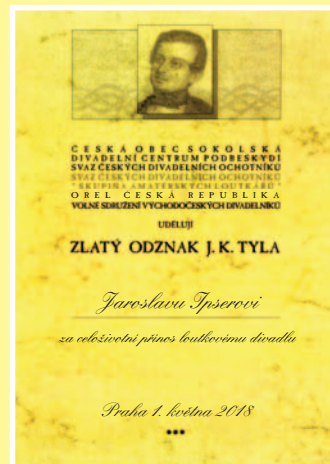

2018 - převzetí Zlatého odznaku Josefa Kajetána Tyla

Jaroslav Ipser byl dlouhá léta součástí východočeské loutkářské komunity. Se svým souborem patřil a patří k nejzajímavějším, nejtalentovanějším a nejpřijetějším divadelníkům své generace. Divadlo hraje od dětství a v roce 1976 založil soubor Čmukaři Modříšice (od r. 1997 Turnov). S ním během čtyřiceti let vytvořil bezmála šedesát inscenací a další pak ve spolupráci s Jiřím Polehňou. Některé se staly v loutkářském světě kultovními. Jsou to *Dračí a Pletené pohádky*, především *Medvídek Pá*, *Jak Kaspárek...*, *Dobrá rána* a také *Léčba neklidem*. Ty zůstaly v našich srdcích. Ale mnohé další inscenace nezapřely originalitu a způsob humoru svých tvůrců, které Jaroslav Ipser inspiroval a byl vždy jejich frontmanem. Pozitivita vyznění jejich her je dozajista rovněž jeho dílem. Jaroslav vlastní divadlu podřídil celý svůj profesní život. Jeho práce na rolích nikdy nebyla neurčitá nebo ledabylá, právě naopak. Absolvoval loutkářskou konzervatoř, hrál patnáctkrát v hlavním programu festivalu v Chrudimě, kde získal několik individuálních hereckých cen a přičemž za inscenaci. Hrál se souborem na festivalech jak v Čechách, tak v Německu, Bulharsku, Maďarsku, Portugalsku, Francii, Španělsku, Polsku a v Indii. Citace Ludka Richtera: „U Čmukařů jde o inscenační autorství, je to takový vstoup do struktury původního textu a takové převedení na jevišti, kdy by už nebylo pravdivé a ani slušné uvádět jako autora jen autora předlohy.“
Blanka Šefrnová

Každá doba má svoje fenomény. I v českém loutkářství to tak je. V osmdesátých letech se narodil soubor, který patří od těch časů k těm nezapomenutelným. ČMUKAŘI. Stále žijí, stále hrají a stále je to veliká radost. A od samého počátku k nim patří Jaroslav Ipser. On se všemi ostatními Čmukaři, byli výraznou součástí zlaté éry českého a vlastně československého, amatérského loutkářství, která započala na konci padesátých let minulého století. Ale čím on byl v té historii výjimečný? Myslím, že, podle mě, byl nejlepší loutkářem, komikem druhé poloviny 20. století. Jeho komika nebyla a není třeskutá. Jeho herecký humor je jemného zrna. V tomhle je zvláštní, nenapodobitelný... Jako herec mezi loutkáři, ale vlastně proč hledat nějaké hranice mezi žánry, je prostě nezaměnitelný a nezapomenutelný. A jeho: „Zas jeden, jehož nohy jsou rychlejší, než jeho srdce...“ nebo celý jeho *Ijaček z Medvídků Pá* a další divadelní role jsou pro ty, kteří měli to štěstí být u toho, naprosto a navždy nezapomenutelnými... Myslím, že v době, kdy Jaroslav pomalu tůně sedmdesátka, nastal čas aby byl oceněn jeho přínos pro naše amatérské divadlo.

Karel Šefrna – Cěčko Svitavy

Růžena KNĚŽOURKOVÁ

SDS Erben Miletín

*1936

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

2012, SDS Erben Miletín, J. Koloděj - Dědeček

2012, SDS Erben Miletín - Ženich pro čertici

Gulliverovy cesty

Ženich pro čertici

Růžena Kněžourková, rozená Jandová, se narodila v Janovicích nad Úhlavou, kde poprvé hrála ochotnické divadlo na základní škole.

Další zkušenosti získala v libereckém ochotnickém spolku Severokámen, kam ji přivedl její budoucí manžel Jiří Kněžourek. Tam si zahrála třeba Junu v inscenaci *Nebe na zemi*.

Po svatbě se nastěhovala do Miletína, kde se pak po celý život věnovala ochotnění. Její svérázné vystupování je nepřehlédnutelné a postav různých paniček, venkovských babek, služebných i pohádkových babiček si zahrála nespočet. Její humor a energie k souboru zkrátka patří. Byla vždy nápomocna s tvorbou kostýmů, dělala nápovědu a nikdy nezkazila žádnou divadelní legraci, jak to má být. Při miletínských představeních vždy přiloží ruku k dílu a pomáhá s organizací.

Její rozvětvená rodina je v divadle s ní a přejeme si, aby rolí, co si ještě zahraje, bylo mnoho a mnoho.

ČESKÁ OBECSOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODĚBSKY
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNIKŮ
TRŽEŠŤSKÝ OCHOTNICKÝ SPOLEK
KROKOPOLSKÝ OCHOTNICKÝ SPOLEK
ORLÍ ČESKÁ REPUBLIKA
VLNĚNÍ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADLNÍKŮ

UDĚLELI

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Růžena Kněžourková

*za dlouholetou obětavou práci
a složení krásných rolí
na miliónské scéně*

Tržebka 1. května 2018

Marie KUČEROVÁ

Divadlo Exil Pardubice

* 1935

Nominace: Volné sdružení východočeských divadelníků

2016 - Kabaret Mravnost - marnost

Mravnost - marnost

2019, Divadlo Exil Pardubice - Rozmarný duch

Mravnost - marnost

Marie Kučerová a její hlasová příprava v Divadle Exil

První krůčky na prknech ostravské scény kulturního domu udělala ve čtyřech letech, kdy pořebovali do pohádky sbor myšek. Kromě Marie vybrali i její starší sestru. Ale ouha. Malá Maruška radikálně odmítla malování vousek. Nakonec to odběhala i bez nich, ale na ochotnické divadlo na dlouhá léta zanevřela. Později přece jen, vedle uměleckého přednesu, který se jí zalíbil, se nechala umluvit a začala hrát v ochotnickém souboru, dokonce se blýskla ve veršované pohádce *Princezna se zlatou hvězdou na čele* - tedy skutečně, na čele, s hvězdičkou. Přesto stále zůstávala věrná uměleckému přednesu a v době, kdy pracovala jako metodička v Krajském domě osvěty v Olomouci, dokonce stála u zrození Wolkerova Prostějova, a je na to dodnes pyšná.

Nakonec jí ale divadlo přece jenom začalo přitahovat.

Převýšila o studiu na umělecké škole, na hereckou dráhu už bylo pozdě. Ale režie byla pro ni také zajímavou uměleckou disciplínou; nakonec i režisérské mají herecké ambice. Přijímaly se zdályby. DAMU Maruška absolvovala, ale praxe byla velmi krátká, neb nastala totalitní doba a pro ni, bohužel, dlouhá odluka od profesionálního divadla.

Před rokem 1968 byla dva roky v Českém rozhlasu v Hradci Králové, kde spolupracovala na některých dramatinizacích nebo večerech poezie i pro pražský rozhlas.

Po roce 1989 se z ní stala učitelka dramatického oddělení na LŠU v Českém Těšíně, později ZUŠ. Po letech se aktivní život Marie Kučerové změnil na důchodový. Později, v r. 2003, se náhodně potkala se Zuzanou Novákovou z Divadla Exil; sblížení bylo natolik velké, že došlo ke spolupráci ve zmíněném divadle. V ZUŠ Maruška jako paní učitelka svdomitě praktikovala hlasovou techniku i pohybovou výchovu, Zuzana pracovala se začínajícími herci, zejména studenty, a tak se nakonec její zkušenosti - i ty režijní, zúročily.

Amatérské Divadlo Exil se jí zalíbilo; na škole v Praze si už jako mladá zamilovala malé scény - Komorní divadlo, Divadlo ABC atd. - a slibovala si, že snad časem v podobném zakotví. Tehdy se to nepodařilo, ale po dlouhých letech je tu Exil, amatérské divadélko, ke kterému přilnula; mladí nadšenci přicházejí, odcházejí, divadlo zraje... a zůstává stále mladá, a proto je tu Majce dobře. Kolegové si velmi cení jejího zkušeného dramaturgického vhledu, neúnavné práce s nováčky i pokročilými na jevišti mluvě, pomoci začínajícím režisérům při jejich práci, individuální práce s jednotlivými herci.

Marie Kučerová je nenápadná. Nechodí se děkovat a nechce být ani napsána v programu. Přesto, že za mnoha úspěchy Divadla Exil stojí její trpělivost a houževnatá práce. Má i velmi ostrou tužku, se kterou umí škrtat. A ačkoliv se to podle data jejího narození nezdá, je to ona, kdo často do souboru přináší progresivní současné texty.

ČESKÁ OBEC SOKOLSKÁ
DIVADELNÍ CENTRUM PODLESKÝ
SVAZ ČESKÝCH DIVADELNÍCH OCHOTNÍKŮ
TRŽEŠTICE, AMATEURSKÉ DIVADLO
OREL, ČESKÁ REPUBLIKA
VLNĚNÍ SDRUŽENÍ VÝCHODOČESKÝCH DIVADLNÍKŮ

UDĚLILI

ZLATÝ ODZNAK J. K. TYLA

Marie Kučerové

za nanechání práce
začínajícím amatérským divadelníkům
na poli hlasové výchovy, režie a dramaturgie

Praha 1. května 2018
